Recull de Premsa

ABC

6 Mayo, 2016

PAÍS: España
PÁGINAS: 70
TARIFA: 20902 €
ÁREA: 500 CM² - 68%

FRECUENCIA: Diario
O.J.D.: 110644
E.G.M.: 489000
SECCIÓN: OCIO

Public Image Ltd.

«Vivo la vida con mucha felicidad»

El antiguo líder de los Sex Pistols presenta *«What the World Needs Now»*

NACHO SERRANO

Como dejan claro sus imágenes promocionales, John Lydon es el líder y cara visible de Public Image Ltd, más conocidos como PiL. Él, el inigualable pero extremadamente imitable Johnny Rotten, es el indiscutible capitán de un barco cuya botadura estuvo algo lastrada por la losa de su pasado punk. Fue allá por 1978, sólo unas semanas después de disolver los Sex Pistols, cuando sus seguidores se quedaron con cara de tontos al ver que su nueva banda no tenía absolutamente nada que ver con tirar escupitajos ni pegarse patadas bajo el escenario. Superado el susto inicial, los que le encontraron el gustillo a la propuesta experimental de PiL la han seguido hasta el día de hoy, en el que ya cuenta con una discografía de diez álbumes. El último de ellos, «What the World Needs Now», será el protagonista de sus conciertos en España.

—El título de su disco parece uno de esos mensajes de los charlatanes que anuncian el fin del mundo.

—Son los «expertos» que salen en las tertulias televisivas, ésos son los charlatanes. Pero le diré una cosa: no hay nada que hacer, ¡estamos condenados!

—¿Cree que la sociedad de consumo se autofagocitará, o algo así?

—Bueno, esa forma de verlo puede que no esté muy desencaminada, pero creo que, en realidad, sí que hay algo de esperanza. Creo que, gracias al intercambio de información, empieza a haber cada vez más gente que piensa por sí misma, aunque es verdad que sigue siendo una minoría. La grandísima mayoría de la personas de este mundo aún piensan exclusivamente en lo que es bueno para ellos mismos. Ese es el verdadero problema que tenemos entre manos y, hasta que ellos sean la minoría, el mundo seguirá siendo una auténtica basura.

—Le tenía por alguien más nihilista.

—No, no hay nada de esa mierda punk en mi pensamiento. De hecho, creo que mis dos últimos discos tienen la música más feliz que he hecho en toda mi vida. Vivimos tiempos muy pesimistas, pero yo vivo la vida con mucha felicidad. Creo que soy una rareza, ¡ja, ja!

—Ese optimismo es muy palpable en una de las mejores canciones de su nuevo disco, «The One», que tiene ese aire a T. Rex.

—Efectivamente, lo tiene. La canción intenta capturar las emociones de cuando era joven, de cuando tenía quince años e iba a la discoteca a intentar ligarme a alguna chica. Ah, qué estupidez tan bella la de la juventud.

—El disco comienza con dos canciones muy pegadizas.

—Sí, sí, son una llamada a mis raíces, al hard-rock, que es lo que más me gusta hacer. En el hard-rock están mis verdaderas raíces, no en el punk.

—Otra canción, «C'est La Vie», recuerda a los últimos trabajos de Iggy Pop.

—¿Sí? Lo tomaré como un cumplido.

—Usted fue a uno de sus conciertos antes de formar los Sex Pistols.

—Sí, sí, en Londres. La verdad es que aquel show me abrió bastante la mente. Vi nuevas posibilidades. Además, lo mejor de Iggy es que él es siempre así, no está actuando. Es lo que siente sobre el escenario. Me gusta Iggy, pero me gusto más yo, ¡ja, ja, ja!

—¿Se siente más libre ahora que en la época de los Pistols?

—Por supuesto. Especialmente, porque ahora yo soy el dueño de mi discográfica. El proceso de deshacerme de mis obligaciones contractuales me llevó tantos años que casi acaba conmigo. De verdad, estuvo a punto de destruirme. Pero ahora he conseguido cumplir mi sueño: que nadie me diga lo que tengo que hacer.

«Me gusta mucho Iggy Pop, pero yo me gusto aún más»

John Lydon, con sus compañeros de PiL tras la ventana

ABC

Jazz in Blue 2013: Madeleine Peyroux

▸ **Barcelona.** *Palau de la Música. 21.00. Jueves, 25*

▸ **La Coruña.** *Teatro Rosalía de Castro. 21.00. Viernes, 26.*

ara

PAÍS: España
PÁGINAS: 46
TARIFA: 403 €
ÁREA: 84 CM² - 10%

FRECUENCIA: Diario
O.J.D.: 12978
E.G.M.: 119000
SECCIÓN: OTROS

6 Mayo, 2016

diccionara

COORDINA: FRAN DOMÈNECH

Península Rivèrica

Estat somiat per una part de l'establishment espanyol.
@frandomenech

Trumpding topic

Polític nord-americà que s'enfila al capdamunt de les tendències i comentaris a la xarxa.
@jrmoleroyll

Carregar a Coll-i-boni

Requerir Ada Colau ajut de l'oposició per governar.
@jepjepus

Fortfeó Català

Societat coral catalana que després de 125 encara segueix robusta.
@jquintana7

Chotisfets

Estat dels aficionats al futbol madrilenys.
@carles_recasens

Envieu la vostra paraula al Twitter **@diccionara** (hashtag #diccionara), a **facebook.com/diccionara** o per e-mail a **diccionara@ara.cat**

Expansión CATALUNYA

PAÍS: España
PÁGINAS: 8
TARIFA: 1435 €
ÁREA: 354 CM² - 33%

FRECUENCIA: Lunes a sábados
O.J.D.: 8622
E.G.M.: 15000
SECCIÓN: CATALUNYA

6 Mayo, 2016

OCIO Y CULTURA

LA ORQUESTRA SIMFÒNICA DEL VALLÈS ES DE LAS POCAS ORQUESTAS PRIVADAS QUE HAY EN EUROPA. LOS 54 INTEGRANTES DE LA FORMACIÓN SON LOS PROPIETARIOS DE LA ENTIDAD, QUE FORMA PARTE DE CLADE.

Una orquesta sinfónica en manos de sus músicos

Tina Díaz. Barcelona

La Orquestra Simfònica del Vallès (OSV) tiene una particularidad: es, junto a la Orquestra de Cadaqués, una de las pocas orquestas privadas que hay en todo el Estado español. Este hecho tiene relevancia: "Todas las otras orquestas son públicas e intentamos competir en un sector que está subvencionado al 90%", dice Óscar Lanuza, gerente de la OSV. "Ellos no tienen que mirar la cuenta de resultados", dice el directivo.

La formación musical de Sabadell (Vallès Occidental) tiene un presupuesto anual que –pese a fluctuar con los años–, ronda los 2,3 millones de euros, y se financia en un 70% o 80% por la venta de entradas. "Dependemos mucho más del público que nadie", afirma Lanuza. Alrededor del 20% o 25% procede de subvenciones públicas, mientras que las aportaciones de patrocinadores se mueven entre el 5% y el 10%.

"Si somos sostenibles, pese a pertenecer al sector cultural, es porque tenemos un modelo de negocio", asegura Lanuza.

La orquesta, que forma parte del grupo cooperativo Clade, tiene entre sus principales mecenas al fabricante de piscinas y aplicaciones para el agua Fluidra, que aporta unos 50.000 euros al año; y a Banco Sabadell, que destina unos 180.000 euros a la OSV.

La Orquestra Simfònica del Vallès en el Palau de la Música.

Creada en 1987 en Sabadell, la orquesta cuenta con un presupuesto anual de 2,3 millones

Fluidra y Banco Sabadell son los principales mecenas y aportan un total de 230.000 euros

"Los mecenas no solo financian, sino que se implican y buscan patrocinar actuaciones que tengan algún significado para ellos", explica.

Modelo de negocio

Impulsada en 1987 por la asociación Amics de l'Òpera de Sabadell, el grupo musical se creó como sociedad anónima laboral y su accionariado se reparte entre los 54 trabajadores –con edades entre los 25 y los 65 años–; de ellos, 43 son músicos y el resto, personal administrativo. Lanuza considera que éste es un buen modelo porque fomenta la implicación de los empleados.

"Más adelante se intentarán establecer sinergias, integrar o compartir servicios entre las empresas de Clade", declara el directivo. Entre los planes de la OSV estaría la conversión de sociedad laboral a cooperativa.

La OSV, que compite con la Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya (OBC) y la Orquesta Sinfónica del Liceu, hace más de un centenar de conciertos al año –entre producciones propias y encargos– y unos 150 talleres con socios.

Con la filosofía de ver la música como vehículo para articular la sociedad y el territorio, la entidad actúa en Catalunya, aunque también se mueve por España. "Actuar en el extranjero es difícil a nivel económico", según el gerente. El Palau de la Música, la Temporada de Sabadell, el Festival Starlite de Marbella, el Festival Jardins de Pedralbes o acompañar al cantante Raphael en sus conciertos en Barcelona son hitos que figuran en su currículum.

SEGRE

PAÍS: España
PÁGINAS: 52
TARIFA: 360 €
ÁREA: 84 CM² - 10%

FRECUENCIA: Diario
O.J.D.: 9286
E.G.M.: 88000
SECCIÓN: GUIA

5 Mayo, 2016

MÚSICA ANIVERSARIO

El Orfeó Català celebra 125 años con 7 conciertos y una exposición

EUROPA PRESS

| BARCELONA | El Orfeó Català celebrará su 125 aniversario con siete conciertos, una exposición y una mesa redonda, en una conmemoración que arrancará el domingo y terminará en mayo de 2017. El concierto inaugural estará protagonizado por el Orfeó y la orquesta Camera Musicae, con el estreno de *Veni Creator Spiritus*, de Josep Vila. La exposición, en septiembre en el Palau de la Música, exhibirá fotos, documentación y objetos ligados a la historia del Orfeó.

REVISTA MUSICAL CATALANA

Crítica

Ensemble Intercontemporain al Palau de la Música

Redacció on 5 maig, 2016 / Comments closed

© Lorenzo di Nozzi

PALAU 100 CONSTEL·LACIÓ. Ensemble Intercontemporain. Pablo Rus Broseta, director. Obres de Parra: *Sirrt die Sekunde, Moins qu'un souffle;* Boulez: *Dérive I;* Maresz: *Éclipse*; i Harvey: *Death of Light / Light of Death.* **PETIT PALAU. 28 D'ABRIL DE 2016.**

Per Jordi Alomar

Que l'Ensemble Intercontemporain visiti Catalunya és quelcom insòlit i del tot excepcional. Si revisem l'hemeroteca, les seves aparicions són esparses en el temps: la presentació de l'òpera *Hypermusic Prologue – A projective opera in seven planes* d'Hèctor Parra al Gran Teatre del Liceu el 2009, una actuació al Festival de Músiques Religioses i del Món de Girona el 2008 i un concert extraordinari en el marc del Festival Nou Sons a la Sala 2 de L'Auditori el març de 2007, en ocasió del vuitantè aniversari de Pierre Boulez, que dirigí la formació en aquella ocasió. Abans d'això queda constància d'una aparició doble (al Mercat de les Flors i al Palau de la Música) al fulgor postolímpic de l'octubre de 1992, dirigida també per Boulez, que testimonià una estrepitosa desbandada del públic convocat als cap de pocs minuts de començar el concert.

Sembla que aquests vint-i-quatre anys han servit perquè la desbandada de l'audiència no sigui el titular que encapçali la crònica d'aquesta aparició (si bé a la segona part del concert l'ocupació del pati de butaques clarejava significativament). L'aforament del Petit Palau (on finalment es realitzà el concert la setmana passada, tot i estar previst a la Sala de Concerts) propicià el fet insòlit d'exhaurir les entrades. I això és un signe inequívoc que la percepció d'aquesta música –o almenys de les maneres d'encabir-la-hi i arribar-hi– ha evolucionat i s'ha normalitzat en relació amb els nostres veïns del nord.

L'Ensemble Intercontemporain forma part de l'entramat institucional que el govern francès activà durant els anys setanta per centralitzar racionalment la producció i la recerca musical d'avantguarda, seguint el model encomanat a Pierre Boulez. Estretament lligat a l'IRCAM (l'Institut de Recerca i Coordinació Acústica/Música), aquestes dues institucions han configurat i consolidat el model de creació musical contemporània indissociablement lligada a la recerca en tecnologia informàtica i en psicoacústica, atorgant una projecció sòlida i d'excel·lència a tot allò (autors, obres, intèrprets, enginyers) que passi pel seu interior, bastint el cànon legítim de les músiques de finals de segle XX i del XXI. Per un procés lògic d'agombolament institucional, l'Ensemble Intercontemporain ha estat resident a la Cité de la Musique i, des de la seva inauguració recent, a la Philharmonie. Des de la seva formació el 1976, nombrosos conjunts d'arreu del món han seguit, amb major o menor encert, el seu model funcional i interpretatiu, tot configurant així un espai transnacional de convencions en el seu àmbit d'actuació.

© Lorenzo di Nozzi

No és conjectural, doncs, que a Barcelona aquest concert es presentés en coincidència amb el Festival Mixtur de "músiques de recerca i creació interdisciplinària", que neix amb la voluntat de situar Barcelona en el mapa de l'escena internacional de la música contemporània o de recerca, bo i donant especial rellevància a les veus en emergència i provocant que durant deu dies la ciutat hagi viscut una activitat excepcionalment intensa. D'altra banda, aquest concert es presentà en ocasió de la residència artística del compositor Hèctor Parra al Palau de la Música. Si bé Parra és un dels compositors programats habitualment per l'Intercontemporain (de fet, nombroses obres seves en són un encàrrec), la seva presentació a Barcelona és equiparable, tal com anuncià la premsa generalista, a la presència de la Filharmònica de Berlín, és a dir, a la presència del màxim garant de la legitimitat canònica. Nogensmenys, la trajectòria i la música de Parra encaixa a la perfecció amb la dimensió formal i científica del llenguatge configurada des de les institucions de centralitat acústica-musical parisenques (de fet, és professor al *cursus* de l'IRCAM), dimensió des de la qual albira espais que ultrapassen l'autonomia del discurs musical, ja que abraça des de l'astrofísica relativista de *Sirrt die Sekunde* fins a la tragèdia de les migracions amb *Moins qu'un souffle, à peine un mouvement de l'air.*

La interpretació d'aquestes dues obres que emmarcaren el concert fou impecable: permetent la visibilitat d'una vasta paleta matisos i recursos que en mans d'aquests intèrprets rellueixen òptimament pel simple fet de ser els "traductors" més indicats per a la presentació de la música de Parra. Igual d'encertades foren les presentacions de la depurada i prístina *Dérive I* de Pierre Boulez i de l'esperada *Death of Light/Light of Death* de Jonathan Harvey, la proposta més heterodoxa de la vetllada, basada en el *Retaule d'Issenheim* del pintor Matthias Grünewald.

En canvi, *Éclipse* de Yan Marezs fou potser el component més discutible del concert; si bé executada de nou amb rigor i precisió, el seu contingut musical fou relativament pobre.

Resulta sorprenent o significatiu el fet que quan es fa crítica d'aquests concerts l'objecte d'anàlisi tendeix a ser molt més el que es toca més que no pas el qui o el com. Sembla, doncs, que aquesta música es presenta, es discuteix i s'escolta com a autònoma de les seves condicions de possibilitat, i que per tant és des de la mateixa música –l'obra– des d'on es juga el rol crític o discursiu.

Cal destacar que aquest concert fou també la presentació a Barcelona d'un prometedor jove director valencià, Pablo Rus, que convé seguir de prop.

G+1 0 Like 16 Tweet

Revista Musical Catalana © 2013 All Rights Reserved
Outspoken theme *by* Wpshower

REVISTA MUSICAL CATALANA

Actualitat, Temporades i festivals

La 5a temporada de l'Orquestra Camera Musicae al Palau de la Música, més internacional

Redacció on 5 maig, 2016 / Comments closed

© Martí E. Berenguer

La temporada consta de sis concerts, tindran lloc a la Sala de Concerts del Palau de la Música Catalana i un serà un recital de Lluís Claret.

L'OCM intervindrà en el concert del 125è aniversari de l'Orfeó Català aquest diumenge, 8 de maig.

Els abonaments ja són a la venda des del 27 d'abril.

La cinquena temporada de concerts consecutiva –de producció pròpia– de l'Orquestra Camera Musicae (OCM) al Palau de la Música Catalana destaca per la presència de solistes de prestigi internacional, com la violinista Alexandra Soumm, el guitarrista Rafael Aguirre, el pianista Stephen Kovacevich, la clarinetista Sabine Meyer i la pianista Alba Ventura. Convidats especials als quals s'afegeix el violoncel·lista Lluís Claret com a artista resident de l'orquestra en què Tomàs Grau és el director titular. Per a Grau, aquesta cinquena temporada significa *"la consolidació d'una aposta de risc que s'ha mostrat viable gràcies a la cohesió del grup artístic i humà que integra l'orquestra i que enguany dóna senyals inequívocs de la nostra voluntat de fer música amb artistes internacionals".*

Lluís Claret

Dels sis programes que donen forma a la propera temporada 2016-17, amb domini d'obres de Mozart i Txaikovski, Lluís Claret protagonitzarà el quart (2 d'abril de 2017), amb la particularitat que per primera vegada serà un recital; l'intèrpret hi oferirà les *Suites per a violoncel sol núm. 2, 4, 1* i *3* de J. S. Bach (per aquest ordre, escollit per ell mateix). Val a dir que a partir del proper mes de setembre Lluís Claret serà professor al New England Conservatory de Boston, una de les escoles més prestigioses de música del món.

Alexandra Soumm

La temporada 2016-17 començarà, doncs, el 4 de desembre de 2016 amb un programa dedicat a Txaikovski en què s'interpretarà el *Concert per a violí i orquestra en Re major,* amb Alexandra Soumm com a solista, i la *Simfonia núm. 5. "Txaikovski és un compositor amb el qual l'orquestra se sent còmode i ens dóna bons resultats",* assenyala Tomàs Grau. Entrats ja al 2017, el dia 29 de gener sonarà el *Concierto de Aranjuez* de Joaquín Rodrigo, per Rafael Aguirre, l'únic guitarrista espanyol que ha obtingut els tretze premis internacionals de guitarra i que, a més, debutarà a l'escenari del Palau de la Música Catalana. Dirigida per Jordi Mora, principal director convidat, l'OCM completarà el programa amb la *Simfonia núm. 9* de Dvořák. Aquest serà *"el mateix programa que el del dia de l'estrena del* Concierto de Aranjuez *al Palau de la Música"* (el 9 de novembre de 1940), explica Tomàs Grau.

Stephen Kovacevich

El tercer programa, el 5 de març de 2017, tindrà el pianista Stephen Kovacevich com a solista del *Concert per a piano i orquestra núm. 24, en Do menor* de Mozart, *"obra que ell mateix va escollir"*, diu Tomàs Grau. *"Kovacevich va acceptar la nostra invitació a la primera i també farà el mateix concert a Tarragona."* Amb aquest concert Kovacevich farà el debut amb orquestra a Barcelona.

Sabine Meyer

Per la seva banda, Sabine Meyer protagonitzarà el *Concert per a clarinet i orquestra en La major* de Mozart, el 23 d'abril, en el cinquè programa, que es completarà amb la *Serenata per a orquestra de cordes* de Txaikovski, obra que l'OCM recupera després de quatre anys. Finalment, el darrer programa serà dedicat íntegrament a Mozart i tindrà el talent d'Alba Ventura per al *Concert per a piano i orquestra núm. 9, en Mi b major, "Jeunehomme"*, obra amb la qual la pianista va debutar al Palau com a solista amb orquestra, mentre que Antoni Ros Marbà pujarà al podi; completarà el programa la *Simfonia núm. 41* del geni salzburguès (13 de maig de 2017).

Alba Ventura

Els concerts tindran lloc els diumenges a la Sala de Concerts del Palau de la Música Catalana, a les 18 h, excepte el darrer (amb Alba Ventura i Ros Marbà), que serà en dissabte a la mateixa hora. Els concerts d'aquesta nova temporada de l'OCM estan inclosos en el llibre general informatiu de la temporada del Palau de la Música Catalana.

Rafael Aguirre

Els abonaments ja són a la venda des del 27 d'abril passat a les taquilles del Palau de la Música i inclouen promocions importants per a menors de 35 anys (de fins a un 40% de descompte) i per a col·lectius molt diversos. Pel que fa a l'abonament general als sis concerts, es pot adquirir a partir de 121 euros. També disposen de descompte del 25% els col·lectius següents: Club Tr3sC, Carnet Jove, famílies nombroses i monoparentals, persones amb discapacitat superior al 33%, socis de l'Orfeó Català, de Joventuts Musicals i d'Òmnium Cultural i **els subscriptors de la «Revista Musical Catalana»**, com també els posseïdors de carnet de Biblioteques de Barcelona i de Catalunya, a més de persones en atur. Pel que fa a la venda d'entrades individuals per als concerts, es podran comprar a partir del proper 31 de maig, tant a les taquilles del Palau con al web **http://www.palaumusica.cat**.

Concert del 125è aniversari de l'Orfeó Català

D'altra banda, també cal destacar el proper concert de l'OCM, que se suma a la celebració del 125è aniversari de l'Orfeó Català. Sota la batuta del titular de l'Orfeó, Josep Vila i Casañas, cor i orquestra oferiran obres del mateix Josep Vila: *Te Deum* i l'estrena *Veni Creator Spiritus*. Els solistes vocals seran la soprano Marta Mathéu, la mezzosoprano Gemma Coma-Alabert, el tenor Joan Cabero i el baix Josep-Ramon Olivé. Serà el proper diumenge, 8 de maig, a la Sala de Concerts (18 h), concert corresponent al **Cicle Coral Orfeó Català**.

Finalment, el proper divendres 20 de maig **l'OCM clourà la seva quarta temporada al Palau de la Música Catalana (Petit Palau, 20.30 h),** sota la direcció de José Rafael Pascual-Vilaplana i amb Miquel Ramos com a clarinet solista, amb un programa que inclou les obres *La nit dels Dips* (estrena) de M. Gil-Inglada, *Concert per a clarinet* de Nielsen i *Metamorfosis* de R. Strauss.

Sobre l'Orquestra Camera Musicae

L'**Orquestra Camera Musicae** de Tarragona, fundada l'any 2006, va néixer en el marc de la companyia d'òpera del mateix nom amb l'objectiu de participar en les seves representacions operístiques. El setembre de 2007 es va presentar al públic en solitari. D'ençà de la temporada 2008-09, l'OCM organitza la seva pròpia temporada de concerts, amb caràcter estable, en la qual compagina el repertori clàssic amb la descoberta de noves obres i de nous compositors. L'orquestra va iniciar la temporada 2009-10 el seu projecte de residència a l'Auditori de l'Escola Municipal de Música Pau Casals del Vendrell, vigent en l'actualitat.

L'OCM ha gaudit d'una gran rebuda del públic i ha estat seleccionada per participar en cites de la importància del Festival Internacional de Música Pau Casals del Vendrell, San Miguel Mas i Mas Festival, Festival de Música de Llívia, Festival Interludi de Calonge o Festival de Rialp, entre d'altres. Així mateix ha actuat en sales de concerts com l'Auditori de Barcelona, Auditorio Nacional de Madrid i Palau de la Música Catalana, on produeix la seva pròpia temporada de concerts d'ençà de la 2012-13. Recentment ha realitzat una gira de concerts per diferents ciutats d'Alemanya, Txèquia i Suïssa.

Paral·lelament a la seva activitat concertística, l'OCM ha enregistrat els discs *Mediterráneo*, *Un conte de Nadal* i *De Catalunya al món*, i prepara l'enregistrament de l'òpera *Alba eterna* del pianista i compositor Albert Guinovart. Des del seu inici, Tomàs Grau n'és el director titular i artístic, i des de la temporada de concerts 2014-15 Jordi Mora és el principal director convidat de la formació.

L'OCM va celebrar recentment el seu desè aniversari amb un concert que va comptar amb dos dels cantants catalans amb forta presència a l'escena internacional: la soprano manresana Núria Rial, que repetia col·laboració amb l'orquestra, i el baríton tarragoní Àngel Òdena. Ambdós cantants i el Cor Jove de l'Orfeó Català van ser els protagonistes d'aquest **concert especial d'aniversari** que va tenir lloc el 6 de març passat a la Sala de Concerts del Palau de la Música. Sota la direcció de Tomàs Grau, es va interpretar l'obra amb la qual l'OCM es presentava al públic fa una dècada: el *Requiem* de Gabriel Fauré. Completava el programa la *Simfonia núm. 4, op. 36* de Txaikovski. L'OCM i el Palau de la Música Catalana col·laboren sovint, al marge de la temporada estable de concerts propis de l'orquestra, com per exemple en els dos concerts "La música contraataca" del desembre passat.

G+1 0 Like 7 Tweet

Revista Musical Catalana © 2013 All Rights Reserved
Outspoken theme *by* Wpshower